

Reálne hrozia hromadné výpovede slovenských lekárov! Bezvládna mafiánska vláda vôbec nič nerieši. Iba rozkrádanie štátnej kasy a svoje korupčné kšefty

- CZ24 News | 22. srpna 2022

SLOVENSKO: Ako dopadne osudový boj zdravotníkov proti ignorancii vlády? Vraj už niet inej cesty ako hromadné výpovede lekárov. Čo však bude potom? Ráta vláda potichu s niečím podobným ako je „americká cesta“?

Ilustračné foto

Iná možnosť ako hromadné výpovede lekárov neexistuje, povedal po rokovaní na Úrade vlády SR šéf Lekárskeho odborového združenia (LOZ) Peter Visolajský (písali sme o tom [tu](#)).

Jedna strana mince

Kde je pravda v tomto spore? Na jednej strane si povedzme otvorene: majú sa lekári až tak zle, ak to porovnáme s ostatnými profesiami? Nie je celkom fér, ak hrozia odchodom – už keď študovali za peniaze slovenských daňových poplatníkov, veľmi dobre vedeli, že na Slovensku sú platové pomery jednoducho celkovo nižšie ako v bohatších krajinách. Žiadna slovenská vláda, dokonca ani táto geniálna so zázračným financpremiérom Matovičom, im nemôže dať o tolko viac, aby mali príjem na úrovni Západu.

Bez ohľadu na spôsob finančného hospodárenia tejto antikorupčnej a nadovšetko poctivej vlády (a najmä jej pravdovravného a vlasteneckého ministra obrany), štátny rozpočet je v princípe ako perina: nedá sa natiahnuť a ak kdesi pridám, inde musím ubrať. Mali by lekári dostať viac na úkor iných odvetví, iba preto, že na rozdiel od mnohých iných profesií môžu vládu relatívne účinne vydierať?

Napríklad také zdravotné sestry, ktorých práca je naozaj náročná a ich platy silne podvyživené, by mali oveľa väčší dôvod tresnúť dverami a povedať, že už stačilo.

Druhá strana mince

Ale je tu aj druhý pohľad. Dá sa úplne chápať, že každý lekár môže mať plné zuby práce v slovenskom zdravotníctve, kde vládnu pomery, aké vládnu, v štáte a systéme, kde akákoľvek slušnosť, zdravý rozum či ohľaduplnosť už dávno ustúpili ostrým laktom, absurdnej byrokracii a bezuzdnému egoizmu. A zjavne už asi každý v zdravotníctve pochopil, že tvrdé ultimátum je jediným spôsobom, ktorý by možno mohol vládnu juntu prinútiť sa zaoberať ich problémami.

Požiadavky lekárov však nie sú iba o zvýšení platov, ale najmä o otočení zdravotníctva z hlavy naspäť nohami na zem. Keď si prečítate požiadavky LOZ, vidíte, že popri zvýšení platov oni vlastne nechcú nič iné, než aby to v zdravotníctve začalo normálne fungovať, tak ako má.

LOZ vo svojich požiadavkách chce, aby zdravotnícke poisťovne pokrývali všetky náklady na zdravotnú starostlivosť poskytnutú ľuďom. Chce, aby sa navýšili počty personálu tak, aby to skrátka fungovalo. Aby sa zrušilo absurdné, ponížujúce nepeňažné plnenie popri „normálnom“ finančnom odmeňovaní. Aby sa nerušili oddelenia v nemocniciach na úkor normálneho poskytovania zdravotnej starostlivosti. Aby vzdelávanie lekárov fungovalo...

Keď samozrejmé je považované za bezočivosť

Zdajú sa niekomu tieto požiadavky neprimerané? Ved' to všetko sú veci, ktoré by mali byť úplne samozrejmé, ktoré by mal štát garantovať bez akýchkoľvek rečí, a nie aby sa toho museli zdravotníci dožadovať pod hrozbou úteku do zahraničia!

Niektu by sa tu mal červenať... ale kdeže, také niečo by zodpovedným ani nenapadlo. Vec je totiž v úplne inej polohe. Oveľa viac než štandardné pomery vo fungujúcom štáte to pripomína skôr scénu, keď sa piloti uneseného lietadla snažia teroristom vysvetliť, že ak ich nenechajú normálne pilotovať, tak lietadlo spadne.

Samozrejme, svoj podiel na terajšom stave mali aj predošlé vlády, lenže aktuálne vláduca junta, ktorá si napožíčiavala extrémne sumy peňazí, a ktorá nakupuje zbrane za šialené sumy (aby zase iné zbrane rozdávala susedom), za dva a pol roka svojho šafárenia dala až príliš jasne najavo, že zdravotníctvo je medzi prioritami až na samom konci. To sa, samozrejme, netýka nákupov kovidových vakcín, testov a iných koronín – v tom naopak je táto koalíčná partička až príliš vzorná.

Čo bude ďalej?

Ekonomická situácia na Slovensku je obrazom širšej globálnej korporátno-plutokraticko-pseudokapitalistickej reality, v ktorej žijeme. Je výsledkom mnohých vplyvov, z ktorých vplyv slovenskej vlády na dianie je jedným z tých menších. Ekonomické a sociálne perspektívy krajiny, ktorá dedičstvo dedov prejedla, vlastní už len máločo zo svojich aktív, o máločom sama rozhoduje a nemá silného kapitána (ako napríklad susedné Maďarsko) sú, mierne povedané, neružové.

Za daných okolností je iluzórne od akejkoľvek vlády očakávať, že s potácajúcim sa zdravotníctvom

urobí nejaký zázrak. Dokonca je skôr pravdepodobné, že žiadna z politických partii, ktoré súperia na Slovensku o moc, v súčasnosti nemá reálne možnosti situáciu v zdravotníctve nejako výraznejšie zmeniť k lepšiemu. A tobôž nie aktuálne vládnuca junta, ktorá o to zjavne ani nemá záujem.

A z toho vyplýva jedna zásadná vec: z požiadaviek LOZ bude v lepšom prípade splnená iba malá časť – to vtedy, ak spor dopadne happyendom, teda že sa zdravotníci s vládou nejako dohodnú. V tom prípade vláda niečo sľúbi, platy trochu zdvihne a hladina emócií sa upokojí.

Americká cesta?

A čo ak nie? Ak by ultimátum zdravotníkov a pohrozenie odídením takmer 4000 z nich nebolo iba dramatickým vyhlásením, ktoré slúži iba ako páka pri vyjednávaní, a ak by nedošlo k dohode, tak by to pre slovenské štátne zdravotníctvo znamenalo vážny problém, doslova kolapsový stav. Už teraz je lekárov nedostatok a navyše, z cca 20 tisíc lekárov, ktorí pracujú na Slovensku, až štvrtina má viac ako 60 rokov (zo zubárov je to každý tretí).

Čo by nastalo, keby lekári naozaj odišli? Nuž, nebol by to koniec sveta. Karavána by kráčala ďalej. Samozrejme, so zdravotníctvom by to bolo ešte oveľa horšie, než teraz. Na operáciu či termín u niektorých odborných lekárov by sa nečakalo rok, ale dva. Kto na to má, ten by už ani neskúšal štátne zdravotníctvo, ale by si rovno zaplatil súkromné. Mnohí to tak robia už teraz.

A tí ostatní, tá chudoba? Tí si zvyknú na takmer americké pomery. Veď Amerika je predsa náš vzor, či nie? No a v Amerike to majú chudobní ešte stále horšie: údajne až štvrtina Američanov si vôbec nemôže dovoliť zdravotnú starostlivosť. My by sme mali aspoň niečo...

AUTOR: Ivan Lehotský